

**ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (INTRASOFT
INTERNATIONAL) 1232/2019 ΑΠ (ΠΟΙΝ) (753028)**

(Α` ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ)

Καταχραστές Δημοσίου. Χρήση πλαστού εγγράφου κατ' εξακολούθηση βλάπτοντας το Ελληνικό Δημόσιο άνω των 120.000 και των 150.000 € και απάτη κατ' εξακολούθηση βλάπτοντας το Ελληνικό Δημόσιο άνω των 120.000 και των 150.000 €, αμφότερα τα εγκλήματα ιδιαίτερος μεγάλης αξίας. Στοιχεία αντικειμενικής και υποκειμενικής υπόστασης. Πραγματικά περιστατικά.

Απάτη περί την πρόσληψη, και δη προσκόμιση πλαστού απολυτηρίου Λυκείου, προκειμένου η κατηγορουμένη να διοριστεί σε κενή οργανική θέση μετακλητού υπαλλήλου - δακτυλογράφου στο γραφείο του Προέδρου της Βουλής, ενώ εν συνεχεία υπέβαλε υπεύθυνες δηλώσεις ότι δεν επήλθε μεταβολή των στοιχείων της για να επιτύχει το διορισμό της σε ανώτερη βαθμολογική και μισθολογική κλίμακα και εν τέλει το διορισμό της σε θέση τακτικού προσωπικού της Βουλής. Ποινική Δικονομία. Αναίρεση. Λόγοι. Έλλειψη αιτιολογίας. Εσφαλμένη ερμηνεία. Αντιφατική αιτιολογία της απόφασης. Αφ' ενός το Δικαστήριο δέχεται ότι δεν ήταν αναγκαία κατά το νόμο η ύπαρξη και προσκομιδή απολυτηρίου Λυκείου για την πρόσληψή της στη Βουλή ως μετακλητής υπαλλήλου δακτυλογράφου και ότι το απολυτήριο του Λυκείου ήταν αναγκαίο ως τυπικό προσόν μόνο για το διορισμό της σε κενή οργανική θέση τακτικού προσωπικού της Βουλής και αφ' ετέρου ότι προσελήφθη ως μετακλητή υπάλληλος δακτυλογράφος επειδή προσκόμισε το πλαστό απολυτήριο. Ασάφεια σχετικά με το αν η χρήση του πλαστού επηρέασε μόνο τη βαθμολογική και μισθολογική της ανέλιξη και όχι την πρόσληψή της, οπότε και η ζημία του Δημοσίου ανέρχεται στη διαφορά των αποδοχών που αυτή έλαβε επιπλέον ως έχουσα απολυτήριο Λυκείου με τη βαθμολογική και μισθολογική κατάταξή της, η οποία δεν προσδιορίζεται στην απόφαση, προκειμένου να διαπιστωθεί αν το ύψος αυτής υπερβαίνει τις 120.000 και τις 150.000 €. Αναίρει την υπ' αριθμ. 2041/2017 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών για τους ως άνω λόγους.

Αριθμός **1232/2019**

**ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
ΣΤ` ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ**

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Μαρία Γαλάνη - Λεοναρδοπούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αρτεμισία Παναγιώτου, Δημήτριο Τζιούβα (σύμφωνα με την υπ' αριθμ.125/2018 πράξη του Προέδρου του Αρείου Πάγου) - Εισηγητή, Γεώργιο Αναστασάκο και Μαρία Γεωργίου, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 15 Μαΐου 2018, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ιωάννη Αγγελή (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας) και του Γραμματέως Χαράλαμπου Αθανασίου, για να δικάσει την αίτηση της αναιρεσείουσας - κατηγορουμένης ... του ..., κατοίκου ..., που παραστάθηκε με την πληρεξούσια δικηγόρο της Μαρίνα Δαλιάνη, για αναίρεση της υπ' αριθ. 2041/2017 αποφάσεως του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών. Με πολιτικώς ενάγον το Ελληνικό Δημόσιο, που εκπροσωπείται νόμιμα και το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον Πάρεδρο του ΝΣΚ Ευάγγελο Μαρίνη. Το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και η αναιρεσείουσα - κατηγορούμενη ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 4-7-2017 αίτησή της αναίρέσεως καθώς και στους από 25-4-2018 προσθέτους λόγους, τα οποία καταχωρίστηκαν στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 379/18.

Αφού άκουσε Τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσείουσας και τον Πάρεδρο του ΝΣΚ ως εκπρόσωπο του πολιτικώς ενάγοντος, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να απορριφθεί η προκειμένη αίτηση αναίρεσης και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η κρινόμενη από 4-7-2017 αίτηση αναίρέσεως, η οποία ασκήθηκε με δήλωση ενώπιον της Γραμματέα του Εφετείου Αθηνών και για την άσκηση της οποίας συντάχθηκε η υπ' αριθ. 57/2017 έκθεση αναίρέσεως του Τμήματος Ποινικών Ενδίκων Μέσων του Εφετείου Αθηνών, στρέφεται κατά της υπ' αριθ. 2041/2017 αποφάσεως του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως και πρέπει να συνεκδικασθεί με τους από 25-4- 2018 πρόσθετους λόγους αυτής, τους οποίους άσκησε η αναιρεσείουσα νομοτύπως και εμπροθέσμως, με κατάθεση στην Γραμματέα της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου ξεχωριστού δικογράφου προσθέτων λόγων στις 25-4-2018 (άρθρο 509

παρ. 2 Κ.Ποιν.Δ.), λόγω της πρόδηλης συναφείας τους.

Κατά το άρθρο 216 παρ. 1 του Π.Κ., όποιος καταρτίζει πλαστό ή νοθεύει έγγραφο, με σκοπό να παραπλανήσει με τη χρήση του άλλον σχετικά με γεγονός που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών. Η χρήση του εγγράφου από αυτόν θεωρείται επιβαρυντική περίπτωση. Από τη διάταξη αυτή, η οποία αποβλέπει στην προστασία της δημόσιας πίστης περί τα υπομνήματα και της ασφάλειας των εγγράφων συναλλαγών (και όχι της περιουσίας ή άλλων αγαθών), προκύπτει ότι, για τη στοιχειοθέτηση της αντικειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος της πλαστογραφίας, απαιτείται είτε η εξαρχής κατάρτιση από τον δράστη εγγράφου που εμφανίζεται ότι καταρτίστηκε από άλλον με απομίμηση της γραφής ή υπογραφής του είτε η νόθευση από τον δράστη γνήσιου εγγράφου. Ως νόθευση εγγράφου νοείται η αλλοίωση της εννοίας του με μεταβολή του περιεχομένου του, η οποία μπορεί να γίνει με την προσθήκη, την εξάλειψη ή την αντικατάσταση λέξεων, αριθμών, σημείων και άλλων στοιχείων του γνήσιου εγγράφου, αλλά και με περιορισμό του αρχικού περιεχομένου του, ώστε να μεταβάλλεται η αποδεικτική δύναμή του. Για τη στοιχειοθέτηση της υποκειμενικής υποστάσεως της πλαστογραφίας απαιτείται δόλος, ο οποίος περιλαμβάνει: α) τη γνώση και θέληση των περιστάσεων που απαρτίζουν την πράξη της πλαστογραφίας και β) τον σκοπό του δράστη να παραπλανήσει με τη χρήση του (εξαρχής) πλαστού ή νοθευμένου εγγράφου άλλον ως προς γεγονός που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, δηλαδή ως προς γεγονός που είναι σημαντικό για τη θεμελίωση, διατήρηση, μεταβολή ή κατάργηση δικαιώματος ή έννομης σχέσης ή κατάστασης δημόσιου ή ιδιωτικού χαρακτήρα. Οι έννομες συνέπειες μπορεί να αφορούν αυτόν που παραπλανάται ή τρίτο πρόσωπο, ενώ δεν απαιτείται να επήλθε πράγματι η επιδιωκόμενη παραπλάνηση (Ολ. Α.Π. 179/90). Εξάλλου, κατά την έννοια του άρθρου 216 παρ. 2 του Π.Κ., χρήση πλαστού εγγράφου συνιστά κάθε ενέργεια, η οποία, εντασσόμενη στον σκοπό σύνταξης ή τον προορισμό του εγγράφου και κατευθυνόμενη σε παραπλάνηση άλλου, καθιστά προσιτό το έγγραφο και παρέχει τη δυνατότητα στον άλλον (εκείνον που επιδιώκεται να παραπλανηθεί) να λάβει γνώση του περιεχομένου του, χωρίς να απαιτείται ο τελευταίος να έλαβε πράγματι γνώση του εγγράφου ή να παραπλανήθηκε. Για την υποκειμενική στοιχειοθέτηση της χρήσης πλαστού εγγράφου, απαιτείται η συνδρομή στο πρόσωπο του δράστη κατά τον χρόνο της χρήσης των εξής στοιχείων: α) γνώση ότι το έγγραφο είναι πλαστό, β) συνείδηση (επίγνωση) ότι η ενέργειά του συνιστά χρήση του εγγράφου με την παραπάνω έννοια και γ) σκοπός του δράστη να προκαλέσει ή να ενισχύσει σε άλλον πλάνη ως προς τη γνησιότητα του εγγράφου και μέσω αυτής να πετύχει συμπεριφορά του τελευταίου που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 386 παρ. 1 του Π.Κ., όποιος, με σκοπό να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος, βλάπτει ξένη περιουσία, πείθοντας κάποιον σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή, με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών ή με την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων, τιμωρείται, αν η ζημία που προξενήθηκε είναι ιδιαίτερα μεγάλη, με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών. Από τη διάταξη αυτή, προκύπτει ότι για την στοιχειοθέτηση του υπαλλακτικώς μικτού εγκλήματος της απάτης απαιτούνται: α) σκοπός του δράστη να περιποιήσει στον εαυτό του ή και σε άλλον (τρίτον) παράνομο περιουσιακό όφελος, έστω και αν τελικώς δεν επιτευχθεί το όφελος, β) εν γνώσει, υπό την έννοια του άμεσου δόλου, παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών ή αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών, από την οποία, ως παραγωγό αιτία, παραπλανήθηκε κάποιος και προέβη στην επιζήμια για τον ίδιο ή άλλον πράξη, παράλειψη ή ανοχή και γ) βλάβη ξένης, κατά το αστικό δίκαιο, περιουσίας, η οποία να τελεί σε αιτιώδη συνάφεια με την απατηλή συμπεριφορά (παραπλανητική ενέργεια ή παράλειψη του δράστη) και την συνεπεία αυτής πλάνη εκείνου που προέβη στην περιουσιακή διάθεση, χωρίς να απαιτείται ταυτότητα παραπλανηθέντος και ζημιωθέντος. Στο ως άνω έγκλημα της απάτης, η παραπλάνηση του άλλου πραγματώνεται με τρεις υπαλλακτικώς τρόπους (παράσταση - απόκρυψη - παρασιώπηση) που κατατείνουν σε ένα και το αυτό έγκλημα, οι οποίοι διαφέρουν εννοιολογικά μεταξύ τους και από τους οποίους οι δύο πρώτοι συνιστούν περιπτώσεις θετικής απατηλής συμπεριφοράς, ενώ ο τρίτος, της παρασιώπησης αληθινών γεγονότων, περίπτωση απατηλής συμπεριφοράς δια παραλείψεως, με την παράλειψη δηλαδή ανακοίνωσης αληθινών γεγονότων, για τα οποία υπήρχε υποχρέωση ανακοίνωσης από τον νόμο, σύμβαση ή προηγούμενη συμπεριφορά του υπαιτίου. Η παραπλάνηση, γενόμενη είτε με πράξη είτε με παράλειψη, πρέπει να κατευθύνεται στην πρόκληση πλάνης σε άλλον ή στη διατήρηση πλάνης σε άλλον, η οποία όμως δεν προκλήθηκε προηγουμένως σ' αυτόν από τον δράστη με διαφορετικό από τους υπαλλακτικώς αναφερόμενους στη διάταξη τρόπους τελέσεως της απάτης. Άλλωστε, ως διατήρηση πλάνης, δεν εννοείται κατ' ακριβολογία η διατήρηση μιας αρχικά υφιστάμενης αμετάβλητης παράστασης, αλλά η παράλειψη του δράστη να αποτρέψει ή να άρει επιγενόμενη πλάνη, οφειλόμενη στο ότι ο παραπλανώμενος θεωρεί υφιστάμενη μία κατάσταση, η οποία όμως στην πραγματικότητα έχει εν τω μεταξύ μεταβληθεί. Ακόμη, ο χρόνος τέλεσης του εγκλήματος της απάτης, ενόψει και του άρθρου 17 του Π.Κ., συμπίπτει με το χρόνο, κατά τον οποίο ο δράστης, ενεργώντας με σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο περιουσιακό όφελος, πραγμάτωσε και τελικώς ολοκλήρωσε την απατηλή συμπεριφορά, προβαίνοντας στην παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών ή στην αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση των αληθινών, που συνιστούν τους υπαλλακτικώς μικτούς τρόπους τελέσεως της απάτης, είναι δε αδιάφορος ο τυχόν μεταγενέστερος χρόνος, οπότε ο παραπλανηθείς προέβη στη ζημιολόγο ενέργεια, παράλειψη ή ανοχή, καθώς και ο τυχόν μεταγενέστερος χρόνος επελεύσεως της περιουσιακής βλάβης του παθόντος, οπότε και θεωρείται συντελεσθείσα η απάτη. Τέλος, από την διάταξη του άρθρου 98 του Π. Κ. προκύπτει ότι κατ' εξακολούθηση έγκλημα είναι εκείνο το οποίο τελείται από το ίδιο πρόσωπο και απαρτίζεται από περισσότερες ομοειδείς πράξεις, διακρινόμενες χρονικά μεταξύ τους, που προσβάλλουν το ίδιο έννομο αγαθό και κάθε μία περιέχει πλήρη τα στοιχεία ενός και του αυτού εγκλήματος, συνδέονται δε μεταξύ τους με την ταυτότητα της προς εκτέλεση αποφάσεως. Έτσι, επί απάτης κατά το άρθρο 386 του Π.Κ.,

τότε μόνο θα υπάρχουν περισσότερες πράξεις, που αν συνδέονται και με την ταυτότητα της απόφασης προς τέλεσή τους, θα αποτελούν κατ' εξακολούθηση τέλεση αυτής, αν κάθε επιζήμια για τον παθόντα πράξη είναι αποτέλεσμα χωριστής πλάνης του εξαπατηθέντος, που προκλήθηκε από χωριστή απατηλή συμπεριφορά του κατηγορουμένου. Αντίθετα, τελείται μία πράξη απάτης, όταν εξαιτίας της άπαξ επελθούσης πλάνης, ο εξαπατώμενος προβαίνει σε περισσότερες και σε διαφορετικούς χρόνους (διαδοχικές) επιζήμιες πράξεις. Εξάλλου, τα ως άνω εγκλήματα της πλαστογραφίας και της απάτης προσλαμβάνουν κακουργηματικό χαρακτήρα, κατά τα άρθρα 216 παρ. 3 περ. β' και 386 παρ. 3 περ. β' ΠΚ, όπως τροποποιήθηκαν με το άρθρο 25 του Ν. 4055/2012, όταν το περιουσιακό όφελος που επιδιώκει ο δράστης για τον εαυτό του ή άλλον βλάπτοντας τρίτον ή η ζημία που σκόπευε να προκαλέσει σε άλλον με την πράξη της πλαστογραφίας και το περιουσιακό όφελος που επιδιώχθηκε ή η ζημία που προξενήθηκε με την πράξη της απάτης υπερβαίνει συνολικά το ποσό των 120.000 ευρώ. Για τη θεμελίωση κακουργηματικής πλαστογραφίας δεν απαιτείται το περιουσιακό όφελος που επιδιώκει ο δράστης και η βλάβη του τρίτου να επέρχεται αμέσως και ευθέως από μόνη την πράξη της πλαστογράφησης εγγράφου, αλλά αρκεί ότι με την πλαστογράφηση διαμορφώνεται ο αναγκαίος όρος, που, κατά το σχέδιο του δράστη, παρέχει τη δυνατότητα, με την παρεμβολή και άλλων μεταγενέστερων ενεργειών του, να επέλθει το σκοπούμενο όφελος ή και η βλάβη. Επίσης, τα ως άνω εγκλήματα της πλαστογραφίας και της απάτης, προσλαμβάνουν κακουργηματικό χαρακτήρα και με το άρθρο 1 παρ. 1 του Ν. 1608/1950. Το άρθρο αυτό, το οποίο δεν καθιερώνει αυτοτελώς το αξιόποινο, ούτε μεταβάλλει τους όρους και τα στοιχεία που ορίζονται από τις οικείες διατάξεις του Π.Κ. για τα εγκλήματα που αναφέρονται σ' αυτό, αλλά απλώς επαυξάνει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, την ποινή και καθιστά την πράξη κακουργηματική, ορίζει ότι, εφόσον η αξιόποινη πράξη που αναφέρονται σ' αυτό, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και η πλαστογραφία και η απάτη, στρέφονται κατά του Ελληνικού Δημοσίου ή κατά νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ή κατά άλλου νομικού προσώπου από αυτά που αναφέρονται στο άρθρο 263α του Π.Κ. και το όφελος που πέτυχε ή επιδίωξε ο δράστης ή η ζημία που προξενήθηκε ή απειλήθηκε στο Δημόσιο ή στα άλλα νομικά πρόσωπα που αναφέρονται σ' αυτό υπερβαίνει το ποσό των 150.000 ευρώ, επιβάλλεται η ποινή της κάθειρξης και, αν συντρέχουν ιδιαιτέρως επιβαρυντικές περιστάσεις, ιδίως αν ο ένοχος εξακολούθησε επί μακρό χρόνο την εκτέλεση του εγκλήματος ή το αντικείμενο του εγκλήματος είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, επιβάλλεται η ποινή της ισόβιας κάθειρξης. Έτσι, όταν η πλαστογραφία ή η απάτη στρέφεται κατά του Δημοσίου ή κατά νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου ή των λοιπών νομικών προσώπων που αναφέρονται στο άρθρο 263α του Π.Κ. και το όφελος που πέτυχε ή επιδίωξε ο δράστης ή η ζημία που προξενήθηκε ή απειλήθηκε σ' αυτά υπερβαίνει το ποσό των 150.000 ευρώ (βλ. άρθρα 4 παρ. 3 του Ν. 2488/1996 και 5 περ. 7 του Ν. 2943/2001), τότε, κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του Ν. 1608/1950 (όπως τροπ. με το άρθρο 36 παρ. 1 Ν. 2172/1993, 24 παρ. 3 Ν. 2298/1995 και 4 παρ. 3 περ. α' Ν. 2408/1996) και ανεξάρτητα από τη συνδρομή των περιπτώσεων της παρ. 3 των άρθρων 216 και 386 του Π.Κ., επιβάλλεται η ποινή της κάθειρξης και, αν συντρέχουν ιδιαιτέρως επιβαρυντικές περιστάσεις, επιβάλλεται η ποινή της ισόβιας κάθειρξης. Σε αυτή την περίπτωση δεν είναι αναγκαία η επέλευση της ζημίας (αρκεί η απειλή ζημίας) και, όταν πρόκειται για έγκλημα κατ' εξακολούθηση, για τον προσδιορισμό του οφέλους που επιδιώχθηκε ή της ζημίας που απειλήθηκε καθώς και για τον προσδιορισμό του αντικειμένου του εγκλήματος ως ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, λαμβάνεται υπόψη το συνολικό περιεχόμενο των μερικότερων πράξεων, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 16 παρ. 2 του Ν.Δ. 2576/1953, η οποία αφορά μόνο τα εγκλήματα του άρθρου 1 του Ν. 1608/1950, δεν έχει καταργηθεί ρητά ή σιωπηρά από καμία διάταξη νόμου και, ως ειδική, κατισχύει της νεότερης και γενικής διάταξης του άρθρου 98 παρ. 2 του Π.Κ., που προστέθηκε με το άρθρο 14 παρ. 1 του Ν. 2721/1999, κατά την οποία, η αξία του αντικειμένου της πράξης και η περιουσιακή βλάβη ή το περιουσιακό όφελος που προκύπτουν από την κατ' εξακολούθηση τέλεση του εγκλήματος λαμβάνεται συνολικά υπόψη, αν ο δράστης απέβλεπε με τις μερικότερες πράξεις του, στο αποτέλεσμα αυτό. Επομένως, όταν πρόκειται για έγκλημα κατ' εξακολούθηση και έχει εφαρμογή το άρθρο 1 παρ. 1 Ν. 1608/1950, δεν ανακύπτει ζήτημα επικειότερου νόμου, αφού, σ' αυτή την περίπτωση, ισχύει και μετά τη θέσπιση του Ν. 2721/1999 η διάταξη του άρθρου 16 παρ. 2 του Ν.Δ. 2576/1953, και όχι εκείνη του άρθρου 98 παρ. 2 του Π.Κ. (Ολ. Α.Π. 5/2002). Περαιτέρω, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη, από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Ποιν.Δ., ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του Κ.Ποιν.Δ. λόγο αναιρέσεως, όταν αναφέρονται σ' αυτήν με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, για το οποίο κηρύχθηκε ένοχος ο κατηγορούμενος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας, είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του σκεπτικού με το διατακτικό της απόφασης, που αποτελούν ενιαίο σύνολο. Σε σχέση με τα αποδεικτικά μέσα, που λήφθηκαν υπόψη από το Δικαστήριο για την καταδικαστική του κρίση, για την πληρότητα της αιτιολογίας, αρκεί ο κατ' είδος προσδιορισμός τους (μάρτυρες, έγγραφα κ.λπ.), χωρίς να απαιτείται ειδικότερη αναφορά ή αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τί προέκυψε από το καθένα χωριστά, πρέπει όμως να προκύπτει με βεβαιότητα ότι το Δικαστήριο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο ορισμένα από αυτά, ενώ δεν είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους και δεν απαιτείται να προσδιορίζεται ποιο βάρυνε περισσότερο για το σχηματισμό της δικανικής κρίσεως ούτε χρειάζεται να διευκρινίζεται από ποιο ή ποια αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκε η κάθε παραδοχή. Η κατά τα ανωτέρω ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία πρέπει να εκτείνεται και ως προς τη συνδρομή των επιβαρυντικών περιστάσεων, όπως είναι και οι από το άρθρο 1 του Α.Ν. 1608/1950 προβλεπόμενες, με την παράθεση

των πραγματικών περιστατικών που απαιτούνται για τη συνδρομή τους, κατά την ουσιαστική ποινική διάταξη που τις προβλέπει. Όμως, δεν αποτελούν λόγους αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και, ειδικότερα, η εσφαλμένη εκτίμηση και αξιολόγηση των μαρτυρικών καταθέσεων και των εγγράφων, η παράλειψη αναφοράς και αξιολογήσεως κάθε αποδεικτικού στοιχείου χωριστά και η παράλειψη συσχέτισεως των αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους, καθόσον, στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας. Η ύπαρξη του δόλου δεν είναι, κατ' αρχήν, αναγκαίο να αιτιολογείται ιδιαίτερα, διότι ενυπάρχει στη θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και εξυπακούεται ότι υπάρχει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από την πραγμάτωση των περιστατικών αυτών, εκτός αν ο νόμος αξιώνει πρόσθετα στοιχεία για το αξιόποινο, όπως ο σκοπός επελεύσεως ορισμένου πρόσθετου αποτελέσματος (εγκλήματα με υπερχειλή υποκειμενική υπόσταση) ή η γνώση ορισμένου περιστατικού (άμεσος δόλος), πράγμα που όπως προαναφέρθηκε συμβαίνει στα εγκλήματα της χρήσης πλαστού και της απάτης. Τέλος, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του Κ.Ποιν.Δ., λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως υπάρχει όταν το Δικαστήριο αποδίδει σ' αυτήν έννοια διαφορετική από εκείνη που πραγματικά έχει, εσφαλμένη δε εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως συντρέχει όταν το Δικαστήριο δεν υπήγαγε σωστά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στη διάταξη που εφάρμοσε. Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, υπάρχει και όταν η διάταξη αυτή παραβιάζεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα της αποφάσεως, που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του διατακτικού με το σκεπτικό της και που ανάγεται στα στοιχεία και στην ταυτότητα του οικείου εγκλήματος, έχουν εμφολωρήσει ελλείψεις, ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση (Ολ. Α.Π. 3/2008).

Στην προκειμένη περίπτωση, το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών, που δίκασε σε δεύτερο βαθμό, στο σκεπτικό (αιτιολογικό) της προσβαλλόμενης υπ' αριθ. 2041/2017 αποφάσεώς του, μετά από συνεκτίμηση όλων των αποδεικτικών μέσων που τέθηκαν υπόψη του, τα οποία αναφέρει κατά το είδος τους, δέχθηκε, κατά την ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, επί λέξει, τα εξής: "Η κατηγορούμενη ... στις 6-5-1996, προκειμένου να διοριστεί σε κενή οργανική θέση μετακλητού υπαλλήλου - δακτυλογράφου στο γραφείο του Προέδρου της Βουλής των Ελλήνων υπέβαλε στο Τμήμα Προσωπικού της Διεύθυνσης Ανθρώπινου Δυναμικού της Βουλής των Ελλήνων, μαζί με άλλα απαραίτητα για το διορισμό της δικαιολογητικά και το με αριθμό μητρώου ...24 απολυτήριο, φερόμενο ως εκδοθέν από το ... Γενικό Λύκειο ..., σύμφωνα με το οποίο, κατά το σχολικό έτος 1989-1990, παρακολούθησε τα μαθήματα της Τρίτης (Γ) τάξης και κρίθηκε από τον Σύλλογο Καθηγητών ως άξια απόλυσης με γενικό βαθμό "Πολύ Καλά, Δέκα Οκτώ και 1/10" και πέτυχε να διοριστεί στη συγκεκριμένη θέση στον 6ο βαθμό και στο 24° Μισθολογικό Κλιμάκιο, δυνάμει της με αριθμό ...../6-5-1996 απόφασης του Προέδρου της Βουλής (Φ.Ε.Κ. 94/Γ/8-5-1996), που και παρέμεινε έως τις 8-10-1996, οπότε διαπιστώθηκε η αυτοδίκαιη λύση της υπαλληλικής της σχέσης, δυνάμει της με αριθμό ...../8-10-1996 πράξης επίσης του Προέδρου της Βουλής (Φ.Ε.Κ.195/ 1714.10.1996) λόγω της εκλογής νέου Προέδρου της νέας Βουλής των Ελλήνων, που έλαβε χώρα την 8η Οκτωβρίου 1996. Μετά την εκλογή Προέδρου της νέας Βουλής, η κατηγορούμενη προκειμένου να διορισθεί και πάλι στην θέση που κατείχε μέχρι 8-10-1996, υπέβαλε προς την Βουλή των Ελλήνων μία υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986, στην οποία δήλωνε ότι: "Ουδεμία μεταβολή επήλθε στο περιεχόμενο των δικαιολογητικών του αρχικού διορισμού μου ως μετακλητή υπάλληλος στο γραφείο του Προέδρου της Βουλής, τα οποία βρίσκονται στον ατομικό μου φάκελο" και έτσι πέτυχε την έκδοση της υπ' αριθ. .../4039/8-10-1996 νέας απόφασης του Προέδρου της Βουλής, με την οποία για τον εκ νέου διορισμό της ελήφθη και πάλι υπόψη το ίδιο ως άνω απολυτήριο Λυκείου. Στη συνέχεια, όπως αποδείχθηκε από τα παραπάνω αποδεικτικά μέσα, η κατηγορούμενη, στις 8-10-1996, με σκοπό να επαναδιορισθεί στην ίδια ως άνω θέση, επικαλέστηκε την ύπαρξη του ίδιου αυτού απολυτηρίου της, υποβάλλοντάς στη Βουλή των Ελλήνων υπεύθυνη δήλωση του Ν. 1599/1986, σύμφωνα με την οποία δεν είχε επέλθει καμία μεταβολή στον περιεχόμενο των δικαιολογητικών που είχε καταθέσει κατά τον αρχικό διορισμό της. Έτσι πέτυχε να επαναδιορισθεί στην ίδια αυτή θέση, στον 6° βαθμό και στο 24° Μισθολογικό Κλιμάκιο, δυνάμει της με αριθμό ...../8-10-1996 απόφασης του Προέδρου της Βουλής (Φ.Ε.Κ. 195/1714. 10.1996), στην οποία και πάλι αναγράφεται ρητά ότι ελήφθη υπόψη για το διορισμό της ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου. Ακολούθως, στις 7-8-1998, η κατηγορούμενη έχοντας σκοπό να καταλάβει ανώτερη θέση, βαθμό και μισθολογικό κλιμάκιο, επικαλέστηκε και πάλι το ίδιο ως άνω απολυτήριο από το ... Γενικό Λύκειο ..., επιτυγχάνοντας έτσι να διορισθεί σε θέση μετακλητής υπαλλήλου της Βουλής, όπως προβλέπεται από το άρθρο 30 §1 Α εδ. β' του Κανονισμού αυτής, στον 3° βαθμό και στο 26° Μισθολογικό Κλιμάκιο, δυνάμει της υπ' αριθμόν .../7-8-1998 απόφασης του Προέδρου της Βουλής, στην οποία επίσης αναγράφεται ρητά ότι ελήφθη υπόψη ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου. Ακόμη, η κατηγορούμενη στις 17- 5-1999, με σκοπό να διορισθεί σε θέση τακτικού, πλέον, προσωπικού της Βουλής των Ελλήνων, επικαλέστηκε για άλλη μία φορά την ύπαρξη του παραπάνω απολυτηρίου της, υποβάλλοντάς σχετική αίτηση, στην οποία ανέφερε ότι ζητεί το διορισμό της σε θέση τακτικού προσωπικού της Βουλής, αντίστοιχη των προσόντων της και έτσι πέτυχε να διορισθεί σε κενή οργανική θέση του κλάδου ΔΕΙ (Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης) Διοικητικού - Λογιστικού, δυνάμει της υπ' αριθμόν 5415/4210/13-12-1999 απόφασης του Προέδρου της Βουλής (Φ.Ε.Κ. 253/171 6.12 1999), στην οποία και πάλι ρητά αναγράφεται ότι ελήφθη υπόψη ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου. Πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως αποδείχθηκε δεν ήταν μεν αναγκαία κατά νόμο για την πρόσληψη της

κατηγορουμένης ως δακτυλογράφου στη Βουλή των Ελλήνων η ύπαρξη και η προσκομιδή απολυτηρίου Λυκείου, πλην όμως από τη στιγμή που η κατηγορουμένη προσκόμισε και επικαλέστηκε αυτό και πράγματι, όπως προκύπτει από τις αντίστοιχες αποφάσεις του Προέδρου της Βουλής, που αναγράφονται παραπάνω, τούτο ελήφθη υπόψη και για το διορισμό της και για τη μετέπειτα βαθμολογική και μισθολογική της εξέλιξη, το στοιχείο της μη αναγκαιότητας αυτού κατά νόμο δεν επηρεάζει την ποινική αξιολόγηση της εγκληματικής της συμπεριφοράς και την ηθική απαξία των πράξεών της. Άλλωστε, πρέπει να σημειωθεί ότι μόνον για την πρόσληψη της κατηγορουμένης ως δακτυλογράφου δεν ήταν αναγκαίο κατά νόμο να είναι κάτοχος απολυτηρίου δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, ενώ για το διορισμό της σε θέση τακτικού προσωπικού της Βουλής σε κενή οργανική θέση του κλάδου ΔΕΙ (Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης) Διοικητικού-Λογιστικού, στην οποία διορίστηκε δυνάμει της υπ` αριθμόν ...../13-12-1999 απόφασης του Προέδρου της Βουλής ήταν αναγκαίο προσόν η ύπαρξη απολυτηρίου Λυκείου.

Περαιτέρω, αποδείχτηκε από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα ότι η κατηγορουμένη συνέχισε να υπηρετεί στη Βουλή των Ελλήνων στην παραπάνω θέση μέχρι και τον Ιανουάριο του έτους 2016, όταν ο διορισμός της τόσο ως μετακλητής, όσο και ως μόνιμης υπαλλήλου ανακλήθηκαν δυνάμει των υπ` αριθμούς 214/2016 και 218/ 2016 αντίστοιχων αποφάσεων του Προέδρου της Βουλής των Ελλήνων, μετά τη γνωστοποίηση στη Βουλή, με το υπ` αριθ. πρωτ. ..../30-12- 2014 (αριθμ. Ε.Π. Βουλής 1/7-1-2015) έγγραφο της Διεύθυνσης Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Α` Αθήνας ότι μετά από νόμιμο έλεγχο διαπιστώθηκε ότι το απολυτήριο Λυκείου το οποίο είχε καταθέσει η κατηγορουμένη στη Βουλή των Ελλήνων και του είχε κάνει επανειλημμένα χρήση είναι πλαστό. Η διαπίστωση αυτή έγινε στα πλαίσια έρευνας που διενεργήθηκε δυνάμει του υπ` αριθμόν πρωτ...../19-11- 2014 εγγράφου της Προϊσταμένης της Διεύθυνσης Ανθρώπινου Δυναμικού και Επιμόρφωσης (Τμήμα Προσωπικού) της Βουλής, με το οποίο ζητήθηκε από τη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Αθήνας ο έλεγχος για την επιβεβαίωση της γνησιότητας των τίτλων σπουδών διακοσίων εβδομήντα (270) υπαλλήλων της Βουλής, μεταξύ των οποίων και του ως άνω τίτλου σπουδών της κατηγορουμένης. Μετά τη διενέργεια του ελέγχου αυτού η Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Α` Αθήνας, με το υπ` αριθ. πρωτ. .../30-12- 2014 έγγραφο αυτής που απηύθυνε στη Βουλή των Ελλήνων απάντησε ότι δεν επιβεβαιώθηκε η γνησιότητα του τίτλου σπουδών της Α. Κ., τον οποίον αυτή είχε προσκομίσει στη Βουλή των Ελλήνων, διότι σύμφωνα με την υπ` αριθμόν πρωτ. .../10-12-2014 έγγραφη απάντηση της Διευθύντριας του 13ου Γενικού Λυκείου (ΓΕ.Λ.) Αθηνών ο απολυτήριος αυτός τίτλος με αριθμό μητρώου μαθητών (Α.Μ.Μ.)... και με αριθμό πράξης του Συλλόγου Διδασκόντων Καθηγητών ../25-6-1990, που φέρει τα βαθμολογικά στοιχεία που αναγράφονται σε αυτόν, έχει μεν εκδοθεί από το συγκεκριμένο Λύκειο, αλλά, σύμφωνα με τα στοιχεία του αρχείου αυτού, ανήκει στην Α.Κ. του ... και.... και όχι στην .... του ... και ..., όπως αναγράφεται στον ελεγχόμενο απολυτήριο τίτλο. Κατόπιν αυτού εκδόθηκαν οι αναφερθείσες και παραπάνω υπ` αριθμούς 214/2016 και 218/ 2016 αποφάσεις του Προέδρου της Βουλής των Ελλήνων, με τις οποίες ανακλήθηκε ο διορισμός της κατηγορουμένης. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά που αποδείχτηκαν κατά τα προαναφερόμενα, το Δικαστήριο τούτο κρίνει ότι η κατηγορουμένη έχει τελέσει τις πράξεις: α) της χρήσης εν γνώσει της πλαστού εγγράφου κατ` εξακολούθηση, με σκοπό να παραπλανήσει με τη χρήση του άλλον σχετικά με γεγονός που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες και επιπλέον να προσπορίσει στον εαυτό της περιουσιακό όφελος βλάπτοντας τρίτον και συγκεκριμένα το Ελληνικό Δημόσιο, ενώ το συνολικό όφελος και που αυτή επεδίωξε και πέτυχε και η αντίστοιχη ζημία που απειλήθηκε και τελικά προξενήθηκε υπερβαίνουν τόσο το ποσό των 120.000 ευρώ, όσο και το ποσό των 150.000 ευρώ, και β) της απάτης κατ` εξακολούθηση, με σκοπό να αποκομίσει η ίδια παράνομο περιουσιακό όφελος, έβλαψε ξένη περιουσία και συγκεκριμένα εκείνη του Ελληνικού Δημοσίου, πείθοντας κάποιον σε πράξη, με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών, ενώ το συνολικό όφελος και που αυτή επεδίωξε και πέτυχε και η αντίστοιχη ζημία που απειλήθηκε και τελικά προξενήθηκε υπερβαίνουν τόσο το ποσό των 120.000 ευρώ, όσο και το ποσό των 150.000 ευρώ, καθιστώντας έτσι το αντικείμενο και των δύο παραπάνω εγκλημάτων ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, ανερχόμενης στο σύνολο των μεικτών αποδοχών που εισέπραξε ως υπάλληλος της Βουλής των Ελλήνων κατά το χρονικό διάστημα από 8-10-1998 έως 31-12-2015, ύψους 548.605,45 ευρώ, όπως αυτό αναλύεται κατά τις αντίστοιχες χρονικές περιόδους μισθοδοσίας της, όπως αυτές καταγράφονται αναλυτικά με τα αντίστοιχα χρηματικά ποσά στο διατακτικό. Στο σημείο τούτο πρέπει να αναφερθεί ότι με το υπ` αριθμόν 1555/2016 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, έπαυσε οριστικά η εναντίον της κατηγορουμένης αρχικά ασκηθείσα ποινική δίωξη για τις πράξεις της πλαστογραφίας μετά χρήσεως, με επιδιωκόμενο συνολικό περιουσιακό όφελος και συνολική προξενθείσα ζημία άνω των 120.000 ευρώ, αλλά, και των 150.000 ευρώ, σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου και της μερικότερης πράξης της απάτης κατ` εξακολούθηση, με επιτευχθέν συνολικό περιουσιακό όφελος και συνολική προξενθείσα ζημία άνω των 120.000 ευρώ, αλλά και των 150.000 ευρώ, σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου, με την επιβαρυντική περίπτωση της ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, τις οποίες τέλεσε η κατηγορουμένη στις 6 Μαΐου 1996, λόγω συμπλήρωσεως της εικοσαετούς παραγραφής του άρθρου 111 παρ. 2 περ. α` του Π.Κ.. Τέλος, όσο αφορά τους αυτοτελείς ισχυρισμούς της κατηγορουμένης, τους οποίους παραδεκτά πρόβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, επαναλαμβάνοντας στην ουσία αυτούς, αφού με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο τους είχε προβάλει και ενώπιον του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, το οποίο και τους απέρριψε με πλήρη αιτιολογία, πρέπει να σημειωθούν για την πληρότητα του νομικού λόγου τα ακόλουθα: 1) Ο ισχυρισμός ότι η τελεσθείσα από την κατηγορουμένη πράξη της πλαστογραφίας με την κακοουργηματική της μορφή πρέπει, κατ` επιτρεπτή μεταβολή της κατηγορίας να χαρακτηριστεί ως πλαστογραφία πιστοποιητικού, στην πραγματικότητα συνιστά το σε βαθμό πλημμελήματος έγκλημα, που τυποποιείται στη διάταξη του άρθρου 217 ΠΚ και ως τέτοιο έχει υποκύψει ήδη στην πενταετή παραγραφή, κρίνεται απορριπτέος ως μη νόμιμος για τους εξής λόγους: Από τις διατάξεις των άρθρων

216 και 217 ΠΚ συνάγεται, πρώτον, ότι, αντικείμενο της κατά το άρθρο 217 πλαστογραφίας δεν συνιστούν όλα τα κατά το άρθρο 13 § 1 γ` Π.Κ. έγγραφα, αλλά μόνον πιστοποιητικά ή μαρτυρικά ή και άλλα συναφή έγγραφα, που δύνανται, συνήθως, να χρησιμοποιηθούν ως τέτοια και δεύτερον ότι ο συνδεόμενος με την τέλεση του αδικήματος του άρθρου 217 Π.Κ. σκοπός του δράστη πρέπει να αποβλέπει αποκλειστικά στην άμεση συντήρηση, την κίνηση ή την κοινωνική πρόοδο του ίδιου ή κάποιου άλλου, χωρίς όμως η προσδοκώμενη από την πράξη ωφέλεια ή η αντίστοιχη ζημία του τρίτου να έχουν τη σημασία, που έχουν για την θεμελίωση της βασικής πλαστογραφίας του άρθρου 216 ΠΚ.

Συγκεκριμένα στην περίπτωση που από την πράξη της πλαστογραφίας βλάπτεται άλλος ευθέως στις έννομες αυτού σχέσεις, ή το συμφέρον δημόσιας υπηρεσίας να μην προσλάβει υπάλληλο μειωμένων τυπικών και ουσιαστικών προσόντων, ή αν, γενικότερα, η πλαστογραφία γίνεται για άλλο σκοπό, εκτός του αναφερόμενου στο άρθρο 217 ΠΚ, τότε και αν ακόμη χρησιμοποιούνται έγγραφα προβλεπόμενα από το συγκεκριμένο άρθρο ως πιστοποιητικά ή μαρτυρικά, εφαρμοστέα τυγχάνει η βασική περί πλαστογραφίας διάταξη του άρθρου 216 § 1 ΠΚ και όχι η ειδική διάταξη του άρθρου 217 ΠΚ. Στην προκειμένη περίπτωση η κατηγορούμενη προέβη στην (κατάρτιση- παραγραφείσα) και χρήση του πιο πάνω πλαστού τίτλου σπουδών, όχι με μόνο σκοπό να διευκολύνει την άμεση συντήρηση, την κίνηση ή την κοινωνική πρόοδο αυτής, αφού ήταν ήδη απόφοιτος υποχρεωτικής εκπαίδευσης, αλλά με σκοπό να παραπλανήσει τους αρμόδιους υπαλλήλους της Βουλής των Ελλήνων και να πετύχει το διορισμό της και την προώθησή της σε ανώτερη μισθολογικά και βαθμολογικά θέση αποκομίζοντας τα αντίστοιχα των θέσεων αυτών οφέλη (ΑΠ 8/2017, ΑΠ 1347/2015, ΑΠ 1152/2010 ΤΝΠ-ΝΟΜΟΣ). 2) Ο έτερος ισχυρισμός της κατηγορούμενης ότι το Ελληνικό Δημόσιο ουδόλως ζημιώθηκε από τις πράξεις της πλαστογραφίας και της απάτης, που αυτή τέλεσε σε βάρος του, διότι έλαβε ως αντιπαροχή ισάξια με τον μισθό που της κατέβαλε, την επί είκοσι σχεδόν έτη εργασία της, δεν είναι βάσιμος, καθώς και δεν υπάρχει βλάβη όταν η ζημία που επήλθε από την απατηλή συμπεριφορά του εξαπατώντος ισοσταθμίζεται από μια ισάξια αντιπαροχή, η οποία περιήλθε σε εκείνον που εξαπατήθηκε, πλην αυτό προϋποθέτει ότι η αντιπαροχή είναι νόμιμη, και τούτο δεν συντρέχει στην περίπτωση της κατηγορούμενης (ΑΠ 196/2015, ΑΠ 908/2014, ΑΠ 815/2013, ΤΝΠΝΟΜΟΣ). 3) Επίσης, απορριπτέος ως αβάσιμος κρίνεται και ο ισχυρισμός της κατηγορούμενης ότι για τον υπολογισμό του οφέλους της και της αντίστοιχης περιουσιακής βλάβης του Ελληνικού Δημοσίου πρέπει να ληφθεί υπόψη μόνον η διαφορά μεταξύ των αποδοχών που έλαβε ως υπάλληλος ΔΕ1 (δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης) Διοικητικού - Λογιστικού και αυτών που θα λάμβανε ως υπάλληλος ΥΕ1 (Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης) για το ίδιο χρονικό διάστημα και τούτο διότι και για την παροχή εργασίας ως υπάλληλος της κατηγορίας ΥΕ1 απαιτείται νόμιμη πρόσληψη, η οποία δεν υπήρξε στην περίπτωση της κατηγορούμενης, αφού προσελήφθη χωρίς να έχει υποβάλλει το γνήσιο απολυτήριο γυμνασίου το οποίο πράγματι κατείχε, το οποίο προσκόμισε και κατέθεσε στη Βουλή στις 19-1-2015, δηλαδή, μετά τη διαπίστωση και την γνωστοποίηση στη Βουλή των Ελλήνων της πλαστότητας του απολυτηρίου Λυκείου που είχε προσκομίσει κατά τον αρχικό διορισμό της το έτος 1996. Και 4) Ακόμη, ο ισχυρισμός της κατηγορούμενης ότι το ποσόν των 548.605,45 το οποίο αποτελεί το συνολικό όφελος αυτής και την αντίστοιχη ζημία του Ελληνικού Δημοσίου δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως αντικείμενο ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, ώστε να στοιχειοθετηθεί η επιβαρυντική περίπτωση του άρθρου 1 § 1 εδ. 1 περ. β` του Ν. 1608/ 1950, κρίνεται επίσης απορριπτέος ως αβάσιμος κατ` ουσίαν, διότι πρόκειται για ποσόν άνω του μισού εκατομμυρίου ευρώ, που αποτελούν τις αποδοχές εργαζόμενου στο Δημόσιο στην Ελλάδα, που ακόμη και αν αφορούν χρονικό διάστημα σχεδόν είκοσι ετών οπωσδήποτε είναι αντικείμενο ιδιαίτερα μεγάλης αξίας. 5) Τέλος, σχετικά με τον ισχυρισμό της κατηγορούμενης ότι μεταξύ των εγκλημάτων της πλαστογραφίας και της απάτης υφίσταται φαινομένη συρροή, με τις αντίστοιχες συνέπειες, πρέπει να σημειωθούν τα ακόλουθα: Από τη διάταξη του άρθρου 216 § 2 του ΠΚ προκύπτει, ότι η χρήση πλαστού εγγράφου προϋποθέτει πλαστότητα ή νόθευση εγγράφου και στοιχειοθετείται αντικειμενικά όταν ο δράστης καταστήσει προσιτό το έγγραφο στον μέλλοντα να παραπλανηθεί από το περιεχόμενο του, ενώ υποκειμενικά απαιτείται δόλος που συνίσταται στην ηθελήμενη ενέργεια του δράστη και στη γνώση του ότι είναι πλαστό ή νοθευμένο το έγγραφο και σκοπός του δράστη να παραπλανήσει με τη χρήση του άλλον για γεγονός που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες. Από δε τη διάταξη του άρθρου 386 §1 ΠΚ, προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της απάτης απαιτούνται: α) σκοπός του δράστη να περιποιήσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο περιουσιακό όφελος, χωρίς να είναι αναγκαία η πραγμάτωση του οφέλους, β) εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών ή αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων, από τα οποία, ως παραγωγό αιτία, παραπλανήθηκε κάποιος σε πράξη ή παράλειψη ή ανοχή και γ) βλάβη ξένης, κατά το αστικό δίκαιο, περιουσίας, η οποία να τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο με τις παραπλανητικές ενέργειες ή παραλείψεις του δράστη, ενώ από υποκειμενική άποψη, το ανωτέρω έγκλημα, τελείται με την επιδίωξη ορισμένου περαιτέρω σκοπού, που είναι η αποκομιδή παράνομου περιουσιακού οφέλους του ίδιου του δράστη ή άλλου, με βλάβη τρίτου. Από τα παραπάνω συνάγεται, ότι κάθε μία από τις πράξεις της χρήσεως του πλαστού εγγράφου και της απάτης στοιχειοθετείται από ιδιαίτερα περιστατικά, χωρίς να αποτελεί η μία στοιχείο ή επιβαρυντική περίπτωση της άλλης, ούτε παρίσταται η μία ως αναγκαίο μέσο για τη διάπραξη της άλλης και συνακόλουθα οι πράξεις αυτές συρρέουν πραγματικά και καμία από αυτές δεν απορροφάται από την άλλη, αλλά είναι αυτοτελείς (ΑΠ 718/2013, ΑΠ 785/2015, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Κατ` ακολουθίαν όλων των προαναφερομένων, πρέπει να κηρυχθεί ένοχη η κατηγορούμενη: α) τη χρήση εν γνώσει της πλαστού εγγράφου κατ` εξακολούθηση, με σκοπό να παραπλανήσει με τη χρήση του άλλον σχετικά με γεγονός που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες και επιπλέον να προσπορίσει στον εαυτό της περιουσιακό όφελος βλάπτοντας τρίτον και συγκεκριμένα το Ελληνικό Δημόσιο, ενώ το συνολικό όφελος και που αυτή επεδίωξε και πέτυχε και η αντίστοιχη ζημία που απειλήθηκε και τελικά προξενήθηκε υπερβαίνουν τόσο το ποσό των 120.000 ευρώ, όσο και το ποσό

των 150.000 ευρώ, και β) της απάτης κατ' εξακολούθηση, με σκοπό να αποκομίσει η ίδια παράνομο περιουσιακό όφελος, έβλαψε ξένη περιουσία και συγκεκριμένα εκείνη του Ελληνικού Δημοσίου, πείθοντας κάποιον σε πράξη, με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών, ενώ το συνολικό όφελος και που αυτή επεδίωξε και πέτυχε και η αντίστοιχη ζημία που απειλήθηκε και τελικά προξενήθηκε υπερβαίνουν τόσο το ποσό των 120.000 ευρώ, όσο και το ποσό των 150.000 ευρώ, καθιστώντας έτσι το αντικείμενο και των δύο ως άνω εγκλημάτων ως ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, ανερχόμενης στο σύνολο των μεικτών αποδοχών που εισέπραξε ως υπάλληλος της Βουλής κατά το χρονικό διάστημα από 8-10-1998 έως 31-12-2015, ύψους 548.605,45 ευρώ, κατά τα αναγραφόμενα ειδικότερα στο διατακτικό". Στη συνέχεια, το ως άνω δευτεροβάθμιο Δικαστήριο της ουσίας, με το διατακτικό της προσβαλλόμενης αποφάσεώς του, κήρυξε ένοχη την αναιρεσείουσα κατηγορουμένη, επί λέξει, για το ότι: "Στην ... κατά τις κάτωθι αναφερόμενες ημερομηνίες τέλεσε περισσότερα εγκλήματα, που τιμωρούνται από το νόμο με στερητικές της ελευθερίας ποινές και ειδικότερα: 1) Στην ..., κατά τους κάτωθι αναφερόμενους χρόνους, με περισσότερες πράξεις που συνιστούν εξακολούθηση του ίδιου εγκλήματος, έκανε εν γνώσει της χρήση πλαστού εγγράφου, με σκοπό να παραπλανήσει με τη χρήση του άλλον σχετικά με γεγονός που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες. Με τις ως άνω πράξεις της, σκόπευε επιπλέον να προσπορίσει στον εαυτό της περιουσιακό όφελος βλάπτοντας τρίτον και δη το Δημόσιο, ενώ το επιδιωχθέν και επιτευχθέν συνολικό όφελος, όπως και η απειληθείσα και προξενηθείσα συνολική ζημία υπερβαίνουν τόσο το ποσό των 120.000 ευρώ, όσο και το ποσό των 150.000 ευρώ, το δε αντικείμενο του εν λόγω εγκλήματος είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας. Συγκεκριμένα στους κάτωθι αναφερόμενους χρόνους, με σκοπό να πετύχει τον εκ νέου διορισμό της στο Γραφείο του Προέδρου της Βουλής, σε κενή οργανική θέση μετακλητού υπαλλήλου δακτυλογράφου, αλλά και (με σκοπό) να λαμβάνει τις αντίστοιχες στην ως άνω θέση αποδοχές, βλάπτοντας αντιστοίχως το Δημόσιο και ενώ είχε καταρτίσει η ίδια το με αριθμό μητρώου ...24 απολυτήριο, φερόμενο ως εκδοθέν από το ... Γενικό Λύκειο ..., σύμφωνα με το οποίο, κατά το σχολικό έτος 1989-1990, παρακολούθησε τα μαθήματα της Τρίτης (Γ) τάξης και κρίθηκε από τον Σύλλογο Καθηγητών ως άξια απόλυσης με γενικό βαθμό "Πολύ Καλά, Δέκα Οκτώ και 1/10", το οποίο, όπως προέκυψε από έλεγχο που διενήργησε η Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Α1 Αθηνών του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων, ήταν πλαστό, καθότι από το ως άνω Λύκειο είχε εκδοθεί απολυτήριο, υπό τα ως άνω στοιχεία, όχι όμως για αυτήν (την κατ/νη), αλλά για έτερη μαθήτρια και ειδικότερα την ..... και ενώ είχε συνυποβάλει αυτό, μαζί με άλλα δικαιολογητικά στο Τμήμα Προσωπικού της Διεύθυνσης Ανθρώπινου Δυναμικού της Βουλής των Ελλήνων, τους υπαλλήλους του οποίου είχε πετύχει να παραπλανήσει σε σχέση με την ιδιότητα της ως αποφοίτου Λυκείου και να διορισθεί στην προμνημονευμένη θέση, στον 6ο βαθμό και στο 24° Μισθολογικό Κλιμάκιο, δυνάμει της με αριθμό 2180/1790/6.5.1996 απόφασης του Προέδρου της Βουλής (Φ.Ε.Κ. 94/Γ/ 8.5.1996), όπου και παρέμεινε έως τις 8.10.1996, οπότε διαπιστώθηκε η αυτοδίκαιη λύση της υπαλληλικής της σχέσης, δυνάμει της με αριθμό 4836/ 4038/8.10.1996 πράξης επίσης του Προέδρου της Βουλής (Φ.Ε.Κ.195/ 1714.10.1996), γνωρίζοντας την πλαστότητα του εν λόγω απολυτηρίου, έκανε περισσότερες φορές χρήση αυτού ως ακολούθως: α) Στις 8.10.1996, με σκοπό να επαναδιορισθεί στην ίδια ως άνω θέση, επικαλέστηκε την ύπαρξη του πλαστού απολυτηρίου της, υποβάλλοντας στη Βουλή των Ελλήνων υπεύθυνη δήλωση της, σύμφωνα με την οποία δεν είχε επέλθει καμία μεταβολή στον περιεχόμενο των δικαιολογητικών που είχε καταθέσει κατά τον αρχικό διορισμό της. Με τον τρόπο αυτό, πέτυχε να παραπλανήσει τους υπαλλήλους του Τμήματος Προσωπικού της Διεύθυνσης Ανθρώπινου Δυναμικού της Βουλής των Ελλήνων σε σχέση, με την ιδιότητα της ως αποφοίτου Λυκείου, διορισθείσα στην προμνημονευόμενη θέση, στον 6° βαθμό και στο 24° Μισθολογικό Κλιμάκιο, δυνάμει της με αριθμό 4837/4039/8.10.1996 απόφασης του Προέδρου της Βουλής (Φ.Ε.Κ. 195/1714. 10.1996), στην οποία αναφέρεται ότι ελήφθη υπόψη ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου, β) Στις 7.8.1998, με σκοπό να καταλάβει ανώτερη θέση, βαθμό και μισθολογικό κλιμάκιο, επικαλέστηκε εκ νέου την ύπαρξη του πλαστού απολυτηρίου της, καταφέροντας με τον τρόπο αυτό να παραπλανήσει τους υπαλλήλους του Τμήματος Προσωπικού της Διεύθυνσης Ανθρώπινου Δυναμικού της Βουλής των Ελλήνων σε σχέση με την ιδιότητα της ως αποφοίτου Λυκείου, διορισθείσα σε θέση μετακλητής υπαλλήλου της Βουλής που προβλέπεται από το άρθρο 30 παρ. 1 Α εδ. β` του Κανονισμού αυτής, στον Γ βαθμό και στο 26° Μισθολογικό Κλιμάκιο, δυνάμει της με αριθμό 3643/2910/7.8.1998 απόφασης του Προέδρου της Βουλής, στην οποία αναφέρεται ότι ελήφθη υπόψη ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου, γ) Στις 17.5.1999, με σκοπό να διορισθεί σε θέση τακτικού προσωπικού της Βουλής των Ελλήνων, επικαλέστηκε εκ νέου την ύπαρξη του πλαστού απολυτηρίου της, υποβάλλοντας σχετική αίτηση, στην οποία ανέφερε ότι αιτείται τον διορισμό της σε θέση τακτικού προσωπικού της Βουλής, αντίστοιχης των προσόντων της. Με τον τρόπο αυτό κατάφερε να παραπλανήσει τους υπαλλήλους του Τμήματος Προσωπικού της Διεύθυνσης Ανθρώπινου Δυναμικού της Βουλής των Ελλήνων σε σχέση με την ιδιότητα της ως αποφοίτου Λυκείου, διορισθείσα σε κενή οργανική θέση του κλάδου ΔΕΙ Διοικητικού - Λογιστικού, δυνάμει της με αριθμό 5415/4210/13.12.1-999 απόφασης του Προέδρου της Βουλής (Φ.Ε.Κ. 253/171 6.12 1999), στην οποία αναφέρεται ότι ελήφθη υπόψη ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου. Συνεπεία δε του διορισμού της σε όλες τις προαναφερόμενες θέσεις της Βουλής των Ελλήνων πέτυχε να εισπράξει μικτές αποδοχές ύψους, 2.998,62 ευρώ το χρονικό διάστημα από 8-10-1998 έως 31- 12-1998, ποσόν 19.541,59 ευρώ το έτος 1999, ποσόν 21.730,76 ευρώ το έτος 2000, ποσόν 21.195,61 ευρώ το έτος 2001, ποσόν 23.007,39 ευρώ, το έτος 2002, ποσόν 26.840,57 ευρώ το έτος 2003, ποσόν 32.1 17,46 ευρώ το έτος 2004, ποσό 34.999, 26 ευρώ το έτος 2005, ποσόν 35.495,22 ευρώ το έτος 2006, ποσό 42.303,59 ευρώ το έτος 2007, ποσόν 42.536,53 ευρώ το έτος 2008, ποσό 47.159,59 ευρώ το έτος 2009, ποσόν 40.055,56 ευρώ το έτος 2010, ποσό 39.547,85 ευρώ το έτος 2011, ποσόν 29.502,36 ευρώ το έτος 2012, ποσόν 29.477,19 ευρώ το έτος 2013, ποσό 30.605,28 ευρώ το έτος 2014 και ποσόν 29.501,05 ευρώ το έτος 2015, ήτοι συνολικά το ποσό των

548.605,45 ευρώ. κατά το οποίο έβλαψε το Δημόσιο. Το ποσό αυτό, στο οποίο και απέβλεψε με τις μερικότερες πράξεις της, λαμβανόμενο συνολικά υπόψη, καθιστά το αντικείμενο της πράξης της ιδιαίτερα μεγάλης αξίας. 2) Στην ..., κατά τους κατωτέρω παρατιθέμενους χρόνους, με περισσότερες από μία πράξεις που συνιστούν εξακολούθηση του ίδιου εγκλήματος, με σκοπό να αποκομίσει η ίδια παράνομο περιουσιακό όφελος, έβλαψε ξένη περιουσία και δη εκείνη του Δημοσίου, πείθοντας κάποιον σε πράξη, με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών. Με την ως άνω πράξη της, το επιδιωχθέν και επιτευχθέν συνολικό όφελος, όπως και η απειληθείσα και προξενηθείσα συνολική ζημία υπερβαίνουν τόσο το ποσό των 120.000 ευρώ, όσο και το ποσό των 150.000 ευρώ, το δε αντικείμενο του εν λόγω εγκλήματος είναι ιδιαίτερα μεγάλης αξίας. Συγκεκριμένα, στους κάτωθι αναφερόμενους χρόνους, με περισσότερες πράξεις της και με σκοπό να πετύχει το διορισμό της στο Γραφείο του Προέδρου της Βουλής, σε κενή οργανική θέση μετακλητού υπαλλήλου - δακτυλογράφου και συναφώς να λαμβάνει τις αντιστοιχούσες στην ως άνω θέση αποδοχές και ενώ την 6- 5-1996 είχε προσκομίσει στους αρμοδίους υπαλλήλους του Τμήματος Προσωπικού της Διεύθυνσης Ανθρώπινου Δυναμικού της Βουλής των Ελλήνων το υπό στοιχείο Α1 του κατηγορητηρίου μνημονευόμενο πλαστό απολυτήριο Λυκείου και είχε πετύχει να παραπλανήσει αυτούς, σε σχέση με την ιδιότητα της ως αποφοίτου Λυκείου και να διορισθεί στην ως άνω θέση, στον 6° βαθμό και στο 24° Μισθολογικό Κλιμάκιο, δυνάμει της με αριθμό 2180/1790/6.5.1996 απόφασης του Προέδρου της Βουλής (Φ.Ε.Κ. 94/Γ/8.5.1996), όπου και παρέμεινε έως τις 8.10.1996, οπότε διαπιστώθηκε η αυτοδίκαιη λύση της υπαλληλικής της σχέσης δυνάμει της με αριθμό 4836/4038/8.10.1996 πράξης επίσης του Προέδρου της Βουλής (Φ.Ε.Κ. 195/1714.10.1996), στην οποία αναφέρεται ότι ελήφθη υπόψη ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου, α) Στις 8.10.1996, με σκοπό να επαναδιορισθεί στην ίδια ως άνω θέση και συναφώς να λαμβάνει τις αντιστοιχούσες σε αυτή αποδοχές, παρέστησε ψευδώς στους υπαλλήλους του Τμήματος Προσωπικού της Διεύθυνσης Ανθρώπινου Δυναμικού της Βουλής των Ελλήνων ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου, επικαλούμενη εκ νέου την ύπαρξη του πλαστού απολυτηρίου της, δια της υποβολής υπεύθυνης δήλωσης της, σύμφωνα με την οποία δεν είχε επέλθει καμία μεταβολή στον περιεχόμενο των δικαιολογητικών που είχε καταθέσει κατά τον αρχικό διορισμό της. Με τον τρόπο αυτό, πέτυχε να παραπλανήσει τους ως άνω υπαλλήλους, σε σχέση με την ιδιότητα της ως αποφοίτου Λυκείου και να διορισθεί στην ως άνω θέση, στον 6° βαθμό και στο 24° Μισθολογικό Κλιμάκιο, δυνάμει της με αριθμό 4837/4039/8.10.1996 απόφασης του Προέδρου της Βουλής (Φ.Ε.Κ. 195/1714.10.1996), στην οποία αναφέρεται ότι ελήφθη υπόψη ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου, β) Στις 7.8.1998, με σκοπό να καταλάβει ανώτερη θέση, βαθμό και μισθολογικό κλιμάκιο και συναφώς να λαμβάνει τις αντίστοιχες αποδοχές, παρέστησε ψευδώς στους υπαλλήλους του Τμήματος Προσωπικού της Διεύθυνσης Ανθρώπινου Δυναμικού της Βουλής των Ελλήνων ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου, επικαλούμενη εκ νέου την ύπαρξη του πλαστού απολυτηρίου της. Με τον τρόπο αυτό, πέτυχε να παραπλανήσει τους ίδιους ως άνω υπαλλήλους σε σχέση με την ιδιότητα της ως αποφοίτου Λυκείου και να διορισθεί σε θέση μετακλητής υπαλλήλου της Βουλής που προβλέπεται από το άρθρο 30 παρ. ΙΑ εδάφιο β του Κανονισμού αυτής, με βαθμό Γ και 26° Μισθολογικό Κλιμάκιο, δυνάμει της με αριθμό 3643/2910/7.8.1998 απόφασης του Προέδρου της Βουλής, στην οποία αναφέρεται ότι ελήφθη υπόψη ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου, γ) Στις 17.5.1999, με σκοπό να διορισθεί σε θέση τακτικού προσωπικού της Βουλής των Ελλήνων και συναφώς να λαμβάνει τις αντιστοιχούσες στην ως άνω θέση αποδοχές, παρέστησε ψευδώς στους υπαλλήλους του Τμήματος Προσωπικού της Διεύθυνσης Ανθρώπινου Δυναμικού της Βουλής των Ελλήνων ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου, επικαλούμενη εκ νέου την ύπαρξη του πλαστού απολυτηρίου της, δια της από μέρους της υποβολής σχετικής αίτησης στην οποία ανέφερε ότι αιτείται τον διορισμό της σε θέση τακτικού προσωπικού της Βουλής, αντίστοιχης των προσόντων της. Με τον τρόπο αυτό, πέτυχε να παραπλανήσει τους ως άνω υπαλλήλους και να διορισθεί σε κενή οργανική θέση του κλάδου ΔΕ 1 Διοικητικού - Λογιστικού, δυνάμει της με αριθμό 5415/4210/13.12.1999 απόφασης του Προέδρου της Βουλής (Φ.Ε.Κ. 253/1716.12.1999), στην οποία αναφέρεται ότι ελήφθη υπόψη ότι είναι κάτοχος απολυτηρίου Λυκείου. Συνεπεία όλων των παραπάνω αναφερομένων ψευδών παραστάσεων, έβλαψε την περιουσία του Δημοσίου, εισπράττοντας μικτές αποδοχές ύψους 2.998,62 ευρώ το χρονικό διάστημα από 8-10-1998 έως 31-12- 1998, ποσόν 19.541,59 ευρώ το έτος 1999, ποσόν 21.730,76 ευρώ το έτος 2000, ποσόν 21.195,61 ευρώ το έτος 2001, ποσόν 23.007,39 ευρώ το έτος 2002, ποσόν 26.840,57 ευρώ το έτος 2003, ποσόν 32.174,46 ευρώ το έτος 2004, ποσόν 34.999,26 ευρώ το έτος 2005, ποσόν 35.495,22 ευρώ το έτος 2006, ποσόν 42.303,59 ευρώ το έτος 2007, ποσόν 42.536,53 ευρώ το έτος 2008, ποσόν 47.159,59 ευρώ το έτος 2009, ποσόν 40.055,56 ευρώ το έτος 2010, ποσόν 39.547,85 ευρώ το έτος 2011, ποσόν 29.502,36 ευρώ το έτος 2012, ποσόν 29.477,19 ευρώ το έτος 2013, ποσόν 30.605,28 ευρώ το έτος 2014 και ποσόν 29.501,05 ευρώ το έτος 2015, ήτοι συνολικά το ποσό των 548.605,45 ευρώ. Το ποσό δε αυτό, στο οποίο και απέβλεψε με τις μερικότερες πράξεις της, λαμβανόμενο συνολικά υπόψη, καθιστά το αντικείμενο της πράξης της ιδιαίτερα μεγάλης αξίας". Με αυτά που δέχθηκε το ως άνω Δικαστήριο της ουσίας, τα οποία περιλαμβάνονται στο σκεπτικό και στο διατακτικό της αποφάσεώς του και αποτελούν την αιτιολογία της, δεν διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφαση του την απαιτούμενη, από τις προδιαληφθείσες διατάξεις του Συντάγματος και του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η οποία στην προκειμένη περίπτωση παρίσταται αντιφατική, ελλιπή και ασαφής, αφού δεν εκτίθενται σ` αυτή με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις και λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχτηκαν από την ακροαματική διαδικασία και τα οποία συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση των εγκλημάτων της κατ` εξακολούθηση χρήσης πλαστού εγγράφου σε βάρος του Δημοσίου, με συνολικό σκοπούμενο όφελος και ζημία που υπερβαίνουν τα 120.000 ευρώ, αλλά και τα 150.000 ευρώ και της κατ` εξακολούθηση απάτης σε βάρος του Δημοσίου με συνολικό παράνομο όφελος και συνολική ζημία που υπερβαίνουν τα 120.000 ευρώ, αλλά και τα 150.000 ευρώ, για τα οποία καταδικάστηκε η

αναιρεσείουσα. Ειδικότερα, η προσβαλλόμενη απόφαση, στην αιτιολογία της, δέχεται αντιφατικά, αφενός μεν ότι δεν ήταν αναγκαία κατά το νόμο η ύπαρξη και προσκομιδή απολυτηρίου Λυκείου για την πρόσληψη της αναιρεσείουσας στη Βουλή ως μετακλητής υπαλλήλου δακτυλογράφου με πράξη του Προέδρου της Βουλής και ότι το απολυτήριο του Λυκείου ήταν αναγκαίο ως τυπικό προσόν μόνον για το διορισμό της σε κενή οργανική θέση του κλάδου ΔΕ1 του τακτικού προσωπικού της Βουλής, αφετέρου δε ότι προσελήφθη ως μετακλητή υπάλληλος δακτυλογράφος στη Βουλή επειδή προσκόμισε και χρησιμοποίησε το πλαστό απολυτήριο Λυκείου.

Εξάλλου, λόγω της κατά τα άνω αντιφατικής αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης, υπάρχει ασάφεια στην προσβαλλόμενη απόφαση για το αν η χρήση του πλαστού απολυτηρίου Λυκείου επηρέασε μόνον τη βαθμολογική και μισθολογική εξέλιξη της αναιρεσείουσας ως υπαλλήλου της βουλής και όχι και την πρόσληψή της, οπότε και το σκοπούμενο από μέρους της όφελος καθώς και η προκληθείσα στο Δημόσιο ζημία είναι η διαφορά των αποδοχών που αυτή έλαβε επιπλέον ως έχουσα απολυτήριο Λυκείου, με τη βαθμολογική και μισθολογική κατάταξή της, η οποία δεν προσδιορίζεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, για να διαπιστωθεί αν το ύψος της υπερβαίνει τις 120.000 ευρώ και τις 150.000 ευρώ και αν οι αξιόποινες πράξεις της αναιρεσείουσας εμπίπτουν στις διατάξεις των άρθρων 216 παρ. 1 και 3 εδ. α`, 386 παρ. 1 και 3 εδ. β` του Π.Κ. και 1 παρ. 1 του Ν. 1608/1950 και έχουν κακουργηματικό χαρακτήρα, αλλά και αν έχουν υποπέσει σε παραγραφή ή μη. Έτσι, όμως, η αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης παρουσιάζει αντιφάσεις, ελλείψεις και ασάφειες που καθιστούν ανέφικτο τον ανααιρετικό έλεγχο για την ορθή ή μη εφαρμογή των ουσιαστικών ποινικών διατάξεων των άρθρων 216 παρ. 1 και 3 εδ. α`, 386 παρ. 1 και 3 εδ. β` του Π.Κ. και 1 παρ. 1 του Ν. 1608/1950 που προαναφέρθηκαν, αλλά και των άρθρων 111, 112 και 113 του Π.Κ. που αναφέρονται στην εξάλειψη του αξιοποιήσιμου των εγκλημάτων με την παραγραφή, με συνέπεια, εκτός από την έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, να στερείται η προσβαλλόμενη απόφαση και νόμιμης βάσης και να υπάρχει και εκ πλαγίου εσφαλμένη εφαρμογή των ως άνω ουσιαστικών ποινικών διατάξεων.

Επομένως, ενόψει όλων των ανωτέρω, ο σχετικός, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ` και Ε` του Κ.Ποιν.Δ., τέταρτος λόγος του δικογράφου των προσθέτων λόγων της κρινόμενης αιτήσεως αναίρεσεως, με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και για εσφαλμένη εκ πλαγίου παραβίαση των ως άνω ουσιαστικών ποινικών διατάξεων, είναι βάσιμος, οπότε, κατά παραδοχή του, πρέπει να ανααιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους, οι οποίοι είχαν δικάσει προηγουμένως (άρθ. 519 Κ.Ποιν.Δ.), παρελκόμενης της έρευνας των λοιπών λόγων της αιτήσεως αναίρεσεως, τόσο του κυρίως δικογράφου, όσο και του δικογράφου των προσθέτων λόγων, οι οποίοι καλύπτονται από την ανααιρετική εμπέδεια του ως άνω λόγου αναίρεσεως που έγινε δεκτός ως βάσιμος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται την από 4-7-2017 αίτηση της ... του ... και ..., κατοίκου ..., περί αναίρεσεως της 2041/2017 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, για την οποία συντάχθηκε η υπ` αριθ. .../2017 έκθεση αναίρεσεως ενώπιον της Γραμματέα του Εφετείου Αθηνών.

Αναιρεί την 2041/2017 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών. Και

Παραπέμπει την υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, συγκροτούμενο από δικαστές άλλους, από εκείνους που τη δίκασαν προηγουμένως.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 22 Μαΐου 2019.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 24 Ιουνίου 2019.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ